

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

ک. ابراهیم
۰۱ جولای ۲۰۱۸

تاکتیک های مبارزاتی پرولتاریائی

اگر به سطح رو در رویی مقابله با مبارزات طبقاتی در جهان و به ویژه در ایران توجه داشته باشیم که عمدتاً به طور قهرآمیز (مرگ و زندگی) توسط حاکمان به پیش برده می شود، عنصر ماتریالیستی – دیالکتیکی تعیین نوع اتخاذ تاکتیکها توسط نیروهای پرولتری باید در انجام هر اعتراض و مبارزه ای علیه رژیم پیوسته در نظر گرفته شود. در بررسی این مورد می بینیم که رژیم سرمایه داری حاکم برای حفظ موقعیت برتر خود برای تقویت نیروهای سرکوبگرش، سالانه بودجه بزرگی از جامعه را به تقویت بنیه نظامی خود اختصاص داده است.

اما در خدمت به بهبود نیازهای آموزشی نظیر پایان دادن به تحمیل شهریه ها از مدارس تا دانشگاهها، تأمین زندگی شایسته معلمان که نقش مهم آموزشی را در خدمت بیش از ۱۵ میلیون دانش آموز دارند، ایجاد مدارس نوساز که بخش بزرگی از آنها در سراسر ایران که یا به سطح کلنگی رسیده اند و یا در مناطقی نظیر بلوچستان کودکان برای تحصیل در زیر کپر ها و آسمان کبود کلاسهای درس جمع می شوند، در بی توجهی خونسردانه حاکمان قرار دارند. در سطح بهداشتی هزینه های تحمیلی و فشار طاقت فرسا به پرستاران به ازای شندرغاز مزدی پرداخت می شود که جز تحمیل زندگی در فقر آنها نمی باشد و یا از تأمین مسکن ارزان که نزدیک به نیمی از مزد کارگران و زحمت کشان را از جیب آنان خالی می کنند و بسیاری توده های پناه آورده به شهرها از روستاها تا لقمه نانی در کارکردن در شهر به دست آورند و در فاجعه آبادهای اطراف شهر با مرگ و زندگی مواجه هستند و یا از تأمین جدی آب آشامیدنی در روستاهایی به طور مسئولانه ای احتراز می جویند، همه و همه نشانی هستند از تاکتیکهای سرکوبگرانه رژیم حاکم در حفظ منافع و موقعیت برتر خود در برخورد به خواست توده ها.

اگر به عمل کرد جدید رژیم سرکوبگر حاکم توجه کنیم حتا برگزاری مراسم پنجاهمین سالگرد تأسیس کانون نویسندگان ایران را مانع می شود، مسئولان این کانون به علت محدودیتهای رژیم در عدم احترام به حق دموکراتیک این تشکل، آنان نه با تبلیغ علنی، نه با برگزاری آن به طور آزاد، بلکه تن دادن به جمع شدن نویسندگان در خانه یکی از اعضای این کانون، نیروهای سرکوبگر با هجوم وحشیانه نیروهای سرکوبگر به این خانه و ضبط تمام آن وسایلی که مربوط به فعالیت کانون در گذشته نصب شده بود، و مانع از تشکیل این سالگرد می شوند.

اگر به عمل کرد رژیم حاکم با منتها درجه قساوت حتا در جلوگیری از حق کارگران در تشکیل سندیکا و یا در به خون کشیدن اعتراضات دیماه [جدی] ۱۳۹۶ توده های کار و زحمت توجه داشته باشیم، دیگر جایی برای خیال بافی به

برخورد مسالمت آمیز این رژیم نباید داشت که تا بدانجا پیش رفته که به خاطر منافع خود حتا قانون اساسی خود نوشته اش را هم به اجراء در نمی آورد!

به این ترتیب، با در نظر گرفتن این که مبارزه طبقاتی بین سرمایه داران و کارگران به چنان رشدی رسیده که مبارزه مشت در برابر مشت می باشد، تاکتیکهای مبارزاتی طبقه کارگر و توده های زحمت کش باید در دست زدن به هر عملی این وضعیت عینی موجود مبارزاتی را به حساب بیاورد.

تاکتیکهای مبارزاتی به حساب توان هر نیروی تعیین می شود. آن چه که امروز این توده های تحت استثمار و ستم از آن برخوردار هستند، چهار نیروی بزرگی است که فقط متعلق به آنهاست و باید از این نیروها به بهترین وجهی در پیشبردن خواستهای خود بهره مند شوند که عبارتند از:

-نیروی بازوی تولیدی کار؛

-نیروی سازمانده ارتباطاتی؛

-نیروی فکری تولید وسایل تولیدی کار؛

-نیروی انسانی در اکثریت عظیم جوامع جهانی.

پر واضح است که با از کار انداختن تولید توسط این چهار نیروی کار توسط این اکثریت عظیم در هر کشور، درست مثل شکستن جان بطری دیو حاکمی است که در دست این نیروهاست و قادر به زنده ماندن این دیوها نیست. رسیدن به این آگاهی از توانائی توده های کار و زحمت و به کار بستن این آگاهی در عمل تاریخ ساز بشریت خواهد بود در رهائی از ظلم و ستم موجود کنونی، در پایان دادن به حاکمیت مشتی میلیونر و میلیاردر که در عسرتکده ها در ناآگاهی ماندن اکثریت توده ها قهقهه سر می دهند و حاکمیشان برقرار است.

نظام سرمایه داری به آخر خط رسیده و عملکردهای سرانی چون ترمپ با درآوردن شمشیر زورگونی از غلاف برای حفظ حاکمیت این نظام، پیام روشنی به اکثریت مردم جهان می باشد. تاکتیک "آهسته بیا، آهسته برو، که گربه شاخت نزن" حقانیت خود را در این دوره تاریخی در مقابله با این نظام افسارگسیخته سرمایه داری از دست داده است. گرچه هنوز رویزیونیستها، اپورتونیستها، رفرمیستها و مدافعان خجول نظام سرمایه داری به دنبال مغالزه با کلیه دستگاههای موجود خادم نظام سرمایه داری هستند و به ایجاد توهم در میان توده ها با لطایف الحیل می پردازند، وظیفه کمونیستها در مقابله با این انحرافات چه در ارتباط با طبقه کارگر و زحمت کشان و چه در رابطه با خود کمونیستها ضروری است با شعار پرچم وحدت خواهی، مبارزه متحد و یکپارچه جهت رساندن حرکتهای مبارزاتی اعم از تاکتیکی تا ستراتیژیک به تقویت هر چه بیشتر توانائی توده های پراکنده و منفرد در تحقق تشکلهای قوی و سراسری با تمام وجود تلاش کنند و به ویژه به مثابه پیشروان طبقه کارگر نمونه انقلابی مثبت پیش رفته ای را ارائه دهند.

این خیالی واهی خواهد بود که بدون متحد و یک پارچه شدن کمونیستها در حزب کمونیست انقلابی واحد ایران، می توان دل خوش بود که فدراسیونهای کارگری و کنفدراسیونهای توده ئی را ایجاد کرد، در حالی که اگر خود پیشروان کمونیست ناتوان به انجام آن باشند و حتا شعار وحدت و تشکل یابی را دهند ولی به مصداق واعظ غیرمتعظ درمورد خودشان بی عمل باقی خواهند ماند و در زیر ضربات دشمنان طبقه کارگر تضعیف و نابود خواهند شد!!

ک.ابراهیم - ۶ خرداد[جوزا] ۱۳۹۷ --- ۲۷ مه ۲۰۱۸